

L'Amanda
i La Companyia dels Monstres

grumets

Xavier Mínguez

L'Amanda
i La Companyia
dels Monstres

Il·lustracions

Laia Domènech

XXXI PREMI DE NARRATIVA INFANTIL I JUVENIL
GUILLEM CIFRE DE COLONYA

laGalera50

Primera edició: març del 2013

Un jurat format per Sònia Delgado, David Monserrat, Anna Pérez i Miquel Rayó va atorgar a aquesta obra el XXXI premi Guillem Cifre de Colonya 2012

Disseny de la col·lecció: Mariano Rolando

La il·lustradora Laia Domènech va guanyar el II Concurs d'il·lustració Proa Espais, patrocinat per la Fundació Enciclopèdia Catalana.

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013 Xavier Mínguez, del text
© 2013 Laia Domènech, de les il·lustracions
© 2013 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95. 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf
Mogoda, 29-31. Pol. ind. Can Salvatella
08210-Barberà del Vallès

Dipòsit Legal: B-7.020-2013
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-4640-0

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Pròleg

A fora, la tronada queia rabiosament, però dins del laboratori l'ambient era d'una calma extrema. El doctor Jauss va afegir una segona antena al cap d'aquella criatura blava i peluda i va allunyar-se'n per tal d'observar el resultat final. Sí, era un monstre simpàtic. Estrany, clarament monstruós, potser amb un toc alienígena. Si li posava uns ulls grans potser aconseguiria esborrar el punt de temor que la seva bocassa plena de dents li conferia. No havia de ser un monstre esgarrifós, tan sols havia d'inspirar temor i, en algun moment, una certa tendresa, com en Hans. Mentre mirava la seva obra, immers en les seves cabòries, va sonar el telèfon. Havia oblidat desconnectar-lo, maledicció!

Va buscar el mòbil amb la mirada i el va veure vibrar i donar llum de manera intermitent en un prestatge on s'amuntegaven flascons amb diversos tipus d'ulls i morros: els fluids sempre junts.

En Hans es va despenjar del sostre i l'hi va acostar.

—Companyia dels Monstres, digui'm? —va respondre amb un cert mal humor.

—Bon dia, li truco del castell del Sr. McCoy, a Escòcia. Recorda? Li vam comprar un monstre per a les masmorres inferiors —la veu sonava, en efecte, amb un fort accent escocès, encara que la tremolor l'apagava.

—Mai oblidó un dels meus monstres, senyor —el va interrompre quasi ofès.

—Aleshores —va continuar la veu tremolosa—, deu recordar que era un monstre terrible.

—Per descomptat. Tal com el van demanar.

—Sí, potser una mica massa terrible. S'ha menjat el gos del senyor McCoy i de poc no es menja el mateix senyor McCoy.

—Li han donat menjar regularment? —va inquirir mentre s'imaginava l'origen del problema.

—Mmmm... sí —va dubtar l'escocès—. Bé, ens va dir que si volíem que fes por de veritat havia de passar una mica de gana...

—Dins d'un ordre, senyor —va remugar el doctor Jauss—. Sempre dins d'un ordre.

—En fi, el cas és que el volíem tornar.

—La Companyia dels Monstres no accepta devolucions, crec que ho vam deixar ben clar en el seu moment.

—Sigui comprensiu, no podem viure amb un monstre així a casa nostra.

—Sap quants monstres ens haurien tornat si acceptéssim devolucions...? Tots! Un monstre sempre és una molèstia a llarg termini. A més a més, cadascun està fet a la mida de les necessitats del client. Què en faria, jo, d'una criatura creada per a les masmorres inferiors d'un castell escocès?

—Senyor, per favor, estem realment espantats...

—És natural, es tracta d'un monstre, no d'un periquito... —va fer una pausa com si rumiés la resposta, tot i que la sabia des del primer moment. No en tenia una altra—. L'única cosa que puc fer és acostar-me i intentar calmar-lo.

—D'acord. Vingui, faci'ns el favor. Ja sap que els diners no són un problema.

Va penjar amb una ganyota de disgust. Els diners no eren mai un problema, com si els monstres fossin una qüestió de diners. Ningú no entenia la bellesa d'una bona dentadura trinxadora, d'unes peüngles arrapadores, d'unes urpes escorxadors... Un monstre era una maquinària d'extraordinària precisió creada per espantar. I això no es pagava amb diners.

Això li recordava que ja tenia un retard considerable en l'entrega de la darrera comanda. Amb l'aparició dels robots, els encàrrecs escassejaven. Molts clients preferien qualsevol imitació barata

feta de plàstic i metall a un bon monstre artesà. Però si a sobre es retardava... això li va recordar l'assumpte de la successió. La successió...

—Bé, el primer és el primer.

Es va treure el davantal i es va rentar les mans a consciència. Era evident que si li insuflava l'alè en aquell moment no podria sortir de viatge almenys en una setmana. Definitivament necessitava un ajudant més competent que en Hans, que se'l mirava ajagut sobre un prestatge superior. Si trigava massa a tornar d'Escòcia, aquella nova criatura es podia fer malbé i es perdrien mesos de feina. Però és que era tan difícil treballar a gust en aquella època de tecnologia, efectes especials i informàtica. I d'incrèduls. El problema més gros era fer creure que els seus monstres eren un producte real, amb vida pròpia i, per descomptat, amb una personalitat pròpia.

—Tornar-me un monstre. Quina poca vergonya!

Va agafar el maletí i el seu abric i va sortir al carrer principal a buscar un taxi. A la porta de casa no en pararia cap.

Dues hores d'avió després, un altre taxi el conduïa amb parsimònia entre les espesses praderies escoceses. La llum era grisa i convertia en gris fins i tot aquella immensitat verda. Només les vaques que ignoraven el soroll del vehicle trencaven la línia del verd i li recordaven que tot allò era herba.

—Ja n'està segur, vostè, que vol anar al castell

dels McCoy? —va preguntar-li el taxista—. Com pensa tornar-se'n?

—Telefonaré un altre taxi, és clar —va respondre-li sense massa ganes.

—No crec que hi vulgui anar, fins aquell castell aïllat en el no-res.

—Aleshores, esperi'm vostè. No crec que trigui més de dues hores.

Des del seient de darrere va sentir amb claredat com el taxista engolia saliva.

—Jo...? Esperar-lo...? Al castell dels McCoy...?

—Li pagaré el que convingui, no pateixi —«els diners no són un problema», va pensar.

—No, no, si no és pels diners... Si no li fa res, jo me'n torno al poble i vostè pot trucar al taxi que vulgui, no m'ofendré pas. Fins i tot, si vol, em pot telefonar a mi, però preferiria esperar-lo lluny del castell.

—Qualsevol diria que té por —va dir ell, amagant un somriure burleta.

—Bé, jo no és que hi cregui massa, però... diuen que en aquell castell hi ha un monstre que menja persones!

—Ja sap que la gent tendeix a exagerar...

—Pot ser, però jo, si de cas, l'esperaré al poble.

Es va acomiadar del taxista, que li va llançar una darrera mirada entre espantada i estranyada. Què feia en aquell indret perdut de la mà de déu un vell

amb un maletí que semblava el d'un doctor? Escòcia és sens dubte un lloc on es pot trobar qualsevol fet desconcertant en girar la cantonada. Va accelerar per perdre de vista el castell mentre comprovava que la darrera claror del sol començava a esvaïr-se a l'horitzó.

Alertat pel soroll del cotxe, algú va obrir la porta principal, que encara conservava els grans panys i els reforços reblats de claus que indicaven la seva antiguitat. Les frontisses van grinyolar mentre apareixia a la porta una figura ben aristocràtica.

—Doctor Jauss, m'alegro de tornar-lo a veure —va dir l'home, vestit amb una bata de quadres.

—Doncs jo no. Un monstre és una gran responsabilitat. No hauria de donar més problemes que els que està programat per donar. Cruspí-se un gos... Per menjar ja té el que li donen!

—Sí, la pèrdua del Valent ha sigut dramàtica. Me l'estimava molt, aquell gos, però trobo que hi ha hagut un accident. Espero que no es pensi que som uns irresponsables.

Per resposta, el doctor va callar mentre travessava la porta rumb a l'edifici principal. Va sentir un rugit ben fort que provenia de terra. El va reconèixer, ell l'havia creat.

«Un rugit magnífic», va pensar mentre s'enca-minava a la porta on un parell de criats es mossegaven les ungles nerviosos.

—Doneu-me un tros ben gran de carn! —va ordenar.

Els servents van desaparèixer i van tornar tot seguit amb un filet de vedella que li van oferir, tremolosos, en una safata.

—Això és un tros gran? Vull dir un tros enorme, gegant, el més gran que tingueu!

Els criats es miraren sorpresos i desaparegueren novament. Al cap de dos minuts, quan el monstre havia deixat anar un parell de rugits espantosos, van aparèixer amb una peça de llom sencera.

—Bé, amb això n'hi hauria d'haver prou. Aneu-vos-en!

—No necessita res? —va preguntar el senyor—. Puc demanar que l'acompanyin.

El doctor Jauss va mirar els criats i va comprovar que no es distingien bé de la paret, de com de blancs estaven, i va somriure dient:

—Ja ho faig jo tot sol, no s'hi amoïni.

Així, amb la peça de carn, el maletí i la sensació que hi havia coses al món que només ell podia arreglar, va adreçar-se cap a les masmorres des d'on partia el soroll. Pel camí va veure uns quants esquelets de rates repelades per un animal amb una dentadura realment potent. Dissortadament, també va poder veure l'esquelet d'un gos gran, potser un pastor alemany, que hi havia entrat jugant i havia trobat la mort a les mans, o més ben dit, a les dents,

de la seva criatura. Si haguessin seguit les seves instruccions...

Hi havia molt poca llum, en aquelles masmorres, però en tenia prou per avançar. Al cap i a la fi, si tenia en compte la potència dels rugits, no podia estar molt lluny. Va obrir el maletí i en va treure un pal llarg amb una mena de tornavís a la punta. Va agafar la carn i va caminar lentament cap a l'origen dels rugits. El tenia a prop, molt a prop. No tan sols el sentia rugir suaument sinó que... el podia olorar. Una pudor ben forta i penetrant, l'olor d'un monstre jove, d'un monstre de masmorra, d'un monstre capaç de triturar un cavall d'un mos, d'un monstre que el mirava fixament des d'un racó del passadís. El doctor li va llançar la carn i el monstre la va atrapar al vol i la va engolir gairebé sense mastegar. Era realment impressionant amb aquelles cames i braços musculosos, les urpes que treien espurnes de la paret quan les hi fregava i una mirada injectada en foc que hauria paralizzat qualsevol.

Qualsevol que no fos el doctor Jauss, que va avançar amb decisió cap a ell aprofitant la calma que li havia atorgat la carn. Però, en arribar a un parell de metres, la carn havia desaparegut i el monstre semblava que encara tenia més gana. Va mirar-lo fixament.

—No te'n recordes, de mi? Sóc el pare! Vine, que et vull tornar a veure.

El monstre no se'n refiava. Va llepar-se els llavis com buscant algun altre tros de carn que li hagués quedat per allà. La bava li penjava de la boca i anava fent un bassal llefiscós a terra. Res feia pensar que es comportaria com un cadellet i que acudiria a deixar-se acariciar pel doctor.

—Vinga, home. No fa tant de temps que te'n vas anar, de casa...

Es va sentir un rugit que va glaçar la sang de tota la gent de la comarca, i el monstre féu un salt cap al doctor.

L'Amanda

La nena va sortir al carrer sense mirar enrere. No calia. Ja sabia que ningú no la buscava per tornar-se'n junts cap a casa. Ella no era d'aquelles que feia amics a tort i a dret. Ni tan sols de les que feia amics a poc a poc. Senzillament, no en feia, d'amics. Ni amigues. Però, vaja, hi estava acostumada. Al cap i a la fi ella era així i no tenia la sensació que aquell costum de fer les coses tota sola hagués de canviar. Sí, ella era així, solitària. I no li anava tan malament. Només que, en tornar-se'n a casa, sí que hauria agraït una mica de companyia. Encara que fos per comentar com havia anat el dia, recordar quins deures hi havia i criticar algun professor. Sí, hauria estat fantàstic. Però aquell dia no es donaria el cas. Com ahir. Potser com demà.

Així, l'Amanda avançava lentament sota una pluja fina a la qual ja s'havia acostumat des que havia vingut des de Colòmbia. També s'havia acostumat al fred, o no, al fred tenia la sensació que mai s'hi acostumaria. Per les nits s'abraçava a la seva

germana per suportar aquella gelor tan intensa que se li clavava fins al moll dels ossos. Els seus pares tot just si posaven la calefacció per estalviar i ella no s'acostumava a la idea de passar les nits sepul-tada sota les mantes i sempre a tocar de la Juana, que, com que era tan primeta, tampoc transmetia gaire escalfor. El cas és que ja pràcticament no se'n recordava, del seu país: el sol, la calor, la humitat, les platges... tot plegat se li barrejava a la memòria com si algú volgués fer un batut de Colòmbia al seu cervell. Un batut de Colòmbia, tenia la seva gràcia.

De sobte, li va semblar que l'observaven. Era una sensació nova, perquè normalment passava desapercebuda, i per això va mirar al seu voltant. Tan sols va veure un home vell que va girar el cap tan bon punt ella va llançar l'esguard. No podia assegurar que se la mirava, però al carrer no hi havia gaire gent i ell era l'únic que estava parat, com esperant. O com observant. No li va fer més cas i va continuar el seu lent camí cap a casa.

Tenia poques ganes d'arribar-hi, però no tenia més remei. Com que s'havien incorporat a mitjan curs, no havien pogut anar tots al mateix col·legi i els seus germans, que sortien mitja hora més tard que ella, esperaven que fos a casa per preparar-los el berenar. Almenys havia aconseguit que tornessin tots sols i no haver d'anar a recollir-los. Va girar-se ràpidament una altra vegada per comprovar si l'ho-

me continuava mirant-se-la, però ja no hi havia ningú al carrer. Només algun cotxe que circulava lent i el soroll de la pluja que no parava.

—Aquí no para mai de ploure, quin rotllo! —es va dir.

Va obrir la porta de casa. Feia quasi més fred a dins que a fora. Tot i així no va engegar la calefacció. Senzillament no es va treure la jaqueta. Va anar al bany, gaudint del fet que el tenia per a ella tota sola, i després va començar a tallar llesques de pa en silenci. Al cap de deu minuts ja entraven l'Elisa, en Jairo i la Juana amb un sol crit:

—Berenar! Berenar! Berenar!

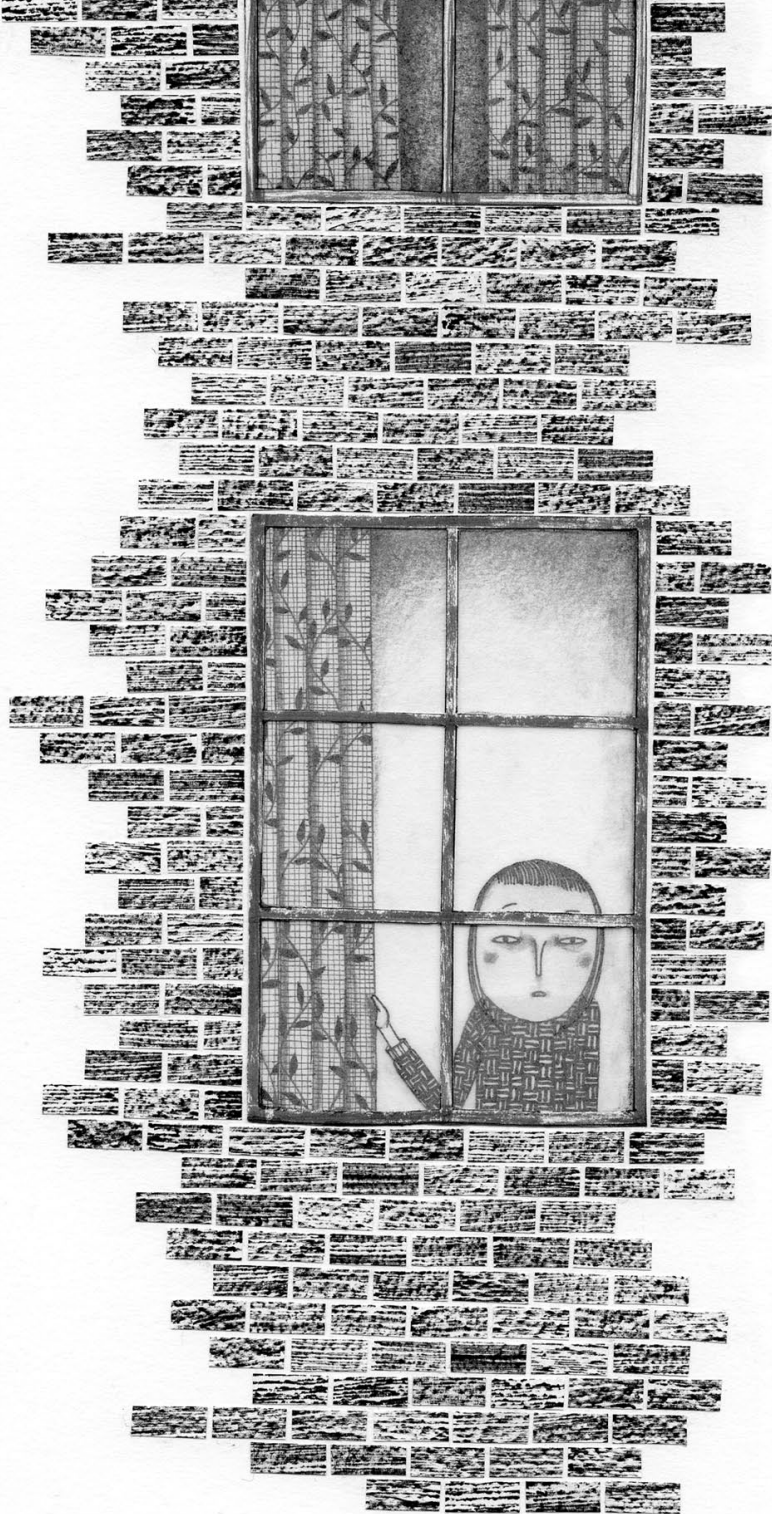
Sense dir paraula, va deixar el plat amb les torrades al mig, un bric de llet i la melmelada perquè cadascú se'n servís a plaer. La Juana era la més menuda, tenia 6 anys i era l'única a qui servia. Els altres dos es barallaven pel pot de melmelada. Els hauria renyat, però no li feien mai cas, de manera que esperava que algun dia es fessin mal i s'adones-sin que aquella actitud només els duia problemes. Va desparar la taula, la va netejar i es va posar a fer els deures. També feia temps que havia deixat de renyar-los perquè fessin els seus. Només la Juana, que encara no en tenia, es posava al seu costat a dibuixar o a jugar amb la nina mentre ella intentava fer el que li manaven a l'escola. Per sort se'n sortia molt bé i acabava relativament aviat. De

vegades hauria preferit que li costessin una mica més perquè, en acabar, només podia fer feines de la casa, intentar que els seus germans no es matessin o baixar al parc a jugar amb la Juana si no plovia. Però a Amsterdam plovia sempre, o almenys era la sensació que tenia.

Va tancar la llibreta de matemàtiques i va mirar per la finestra per distreure's una mica. Vivien en una planta baixa i les cortines sempre estaven recollides, com era costum allà, així que veia el que passava al carrer. I així es com va veure perfectament el mateix vell que havia vist en sortir del col·legi. Li va sobtar trobar-lo allà una altra vegada, deixant-se mullar per una pluja suau però insistent. En Jairo i l'Elisa es barallaven al sofà i posaven en perill l'únic gerro de flors que quedava sencer a casa. Sense dir res el va apartar i es va encaminar cap a la porta per parlar amb aquell home misteriós. Però quan va obrir la porta del carrer ja no hi havia ningú. Arronsà les espatlles i entrà altra vegada per començar a pelar patates per al sopar.

Una hora després sa mare obria la porta de casa. Els seus germans menuts es van llançar als seus braços cridant «mama, mama», però ella els va ignorar mentre es treia de mala gana l'abric i deixava el paraigua al paraigüer:

—Amanda! Has preparat el sopar? —va dir com a única salutació.

—He pelat patates...

—Només patates? Què hem de sopar? Només patates?

—No sabia què fer.

—Ets una inútil —va etzibar-li i, adreçant-se als més menuts, va afegir—: I vosaltres deixeu-me tranquil·la que tinc moltes coses a fer. La vostra germana és una inútil —va remarcar la paraula— i no sap fer res. Si no hi fos jo, aquí, no sé què seria de nosaltres.

—Em sap greu... —va dir tímidament l'Amanda.

—Em sap greu, em sap... vés a netejar el lavabo, a veure si això ho fas bé.

Sí, ho feia prou bé. Hi estava acostumada. De manera que al cap de mitja hora el bany brillava de tan blanc i feia goig. Tot just quan va arribar el pare, ella penjava el drap. La seva salutació va ser molt curta:

—Aparta't, que em vull dutxar.

Son pare treballava en un taller de cotxes i arribava ben brut de greix, tot i que la granota la deixava allà. Al cap de deu minuts ell estava net i el bany més brut encara que abans d'haver-lo netejat. Sa mare va aparèixer per la porta quan son pare en sortia i va tornar a cridar:

—He dit que netegessis el bany! Es pot saber què has fet tota aquesta estona?

—He netejat, però el pare ha...

—Estàs castigada sense sopar fins que netegis el lavabo. I no vull sentir res més. Em passo el dia netejant cases i només em falta tornar aquí i haver de netejar la nostra quan tu t'hi passeges sense fer brot.

L'Amanda hauria volgut dir, cridant, que també hi havia els seus germans, els bessons, que de fet només tenien un any menys que ella.

Hauria volgut cridar que la culpa que el bany estigués de cap enlaire i amb taques negres a les parets era de son pare. Hauria volgut cridar que no parava des que es llevava fins que es ficava al llit... però ja sabia que no hauria servit de res. Tan sols per a enfurir més una mare i un pare que tenien aquella mania tan particular de no escoltar ningú.

Per sort, la Juana li va amagar unes patates fredes a les butxaques i se les va menjar d'amagat al llit, mentre intentava imposar-se per damunt del soroll de la televisió que bramava al menjador. L'Amanda va fer un petó a la seva germana per agrair-li el gest de les patates i li va xiuxiuejar:

—Juana, hi ha un home que em segueix —va dir-li.

—I és un home bo o dolent? —li respongué

—No ho sé. No m'ha dit res, encara.

—Al col·le hi ha un llibre d'un home que segueix

un nen i que sembla dolent, però després resulta que és bo i es fan amics.

—A mi no m'aniria malament tenir algun amic.

—Jo sóc la teva amiga.

—Més aviat ets la meva germana.

—Però t'estimo igual.

—Gràcies, perla. Jo també t'estimo.

S'abraçaren com segellant aquella declaració d'estima. Totes dues se sentien soles. I totes dues es feien companyia.

En Hans

L'endemà va fer-se de dia com tots els dies que recordava des que havien arribat a Amsterdam des de Colòmbia. El cel era d'un gris clar i una pluja, ara fina, ara espessa, formava una cortina a penes distingible des del menjador. L'Amanda va ser la primera a despertar-se. Va anar a la cuina a tallar llesques de pa mentre a poc a poc apareixien la Juana amb una nina a la mà, en Jairo i l'Elisa i, finalment, els seus pares, que s'asseien a taula i començaven a menjar sense esperar els seus fills. L'Amanda en sabia, de fer el cafè, o això deien, de manera que fins i tot d'això s'encarregava. Almenys al matí els pares havien descansat i no cridaven tant com a la tarda.

Però res els treia el mal humor.

Després de preparar la motxilla a la Juana i revisar la dels bessons, tots van sortir de casa rumb a les seves escoles respectives. L'Amanda ja no duia paraigua. Preferia posar-se la caputxa i banyar-se

una mica que barallar-se amb aquelles andròmines que, quan feia vent, resultaven d'allò més incòmodes. Així, era fàcil trobar-se-la caminant cap a l'escola capficada i amb les espatlles encongides, com si així es mullés menys o tingués menys fred.

Ja no anava a classes especials de neerlandès perquè l'havia après amb una velocitat que espantava fins i tot els seus mestres. De tota manera, conservava un accent que es reconeixia fàcilment i que provocava de tant en tant algunes burles entre els companys holandesos. Alguns no desaprotaven cap ocasió per tal de ficar-se amb ella tan sols perquè era una nouvinguda. El color de pell no ajudava, tot i que a la classe hi havia companys fills o nés d'africans o asiàtics que també participaven de les burles. Per a l'Amanda era com una moda que abans o després passaria. Per força se n'havien de cansar.

De tota manera aquell dia les burles no van arribar durant les classes, sinó en acabar. Com sempre, va sortir de les últimes mirant d'assegurar-se que no li faltava res i que duia tots els deures. Odiava adonar-se'n a casa, que havia oblidat alguna cosa. Com que la seva mestra també recollia a poc a poc, no passava res si s'allargava en aquelles tasques.

—Sembla que no vulguis anar-te'n, Amanda
—va dir-li un dia l'Alice, que així es deia la mestra.

—Perdó, ja m'afanyo, ja.

—No, ja saps que no em molestes. Però tots surten escopetats quan sona el timbre i a tu no sembla afectar-te.

—No tinc pressa.

La veritat és que no, no volia anar-se'n a casa. Almenys allà s'estava calent. Els mestres li parlaven amb estima i podia llegir i fer coses interessants que no havia pogut fer a Colòmbia i que, per descomptat, no podia fer a casa. Però calia anar-se'n i així va fer.

No plovia quasi i va poder caminar amb el cap descobert. Això i el seu impermeable groc va cridar l'atenció d'un grupet de la seva classe que va interrompre la partida improvisada de futbol per tal de seguir-la a una certa distància. L'Amanda se'n va adonar de seguida, però no va fer res. «Ja es cansaran», es va dir una altra vegada. Però el cas és que no es cansaven i, en arribar a un carreró un mica estret que utilitzava per escurçar el camí, se li acostaren corrents.

—Amanda, què fas aquí? —va dir un—. Pensàvem que devies estar menjant plàtans com els micos del teu poble.

Una vegada va comentar a classe que havia donat de menjar uns trossets de banana a uns micos a prop de sa casa a Colòmbia i de tant en tant li feien bromes estúpides sobre allò.

—Per què no ens ensenyes a ballar salsa? —va

dir un altre mentre s'acostava a ella fent anar amb poca traça el maluc—. Tu n'has de saber, no?

I tots es posaren a taral·lejar a crits una cançó de salsa que havia sonat molt aquell estiu. Li cantaven a crits a l'orella i li feien empentes amb els malucs com si estiguessin ballant. L'Amanda no va respondre. No pagava la pena. Tan sols calia esperar que aquells idiotes es cansessin i la deixessin en pau. Encara que aquell dia es va espantar. Els seus companys de classe mai havien arribat tan lluny. Per un moment va pensar que havia de començar a córrer esperitada.

Però, de sobte, es va sentir un crit ben bé estrany. No era d'un gos, ni d'un gat. Tampoc era un rugit de lleó ni un bramul d'elefant. En realitat era com tot plegat. I aleshores va aparèixer ell enmig del carreró.

No era molt més gran que un mico, però, evidentment, no es tractava d'un mico perquè d'entrada tenia: dos caps. Un amb uns ullassos grans que li sortien de les òrbites. Li sortien literalment: un dels ulls li penjava directament de l'òrbita. Aquella cosa se'l va col·locar novament a dins amb un moviment natural. L'altre cap es balancejava de manera desmanotada agafat d'un coll que tenia aspecte d'anar a trencar-se en qualsevol moment. Tenia molts cabells per tot el cos, un cos gros i una mica amorf, que acabava en unes potes també

amorfes, extremament primes i sense pèls, com els caps.

La sorpresa del grup va ser majúscula. Tots callaren immediatament mentre miraven aquella criatura estranya que havia aparegut del no-res. El monstre va avançar molt lentament mentre els nens, llevat de l'Amanda, retrocedien també lentament fins que va fer un altre d'aquells crits-bramuls-rugits que els havia paralytitzat. Aleshores, directament, van engegar a fugir comes ajudeu-me sense mirar enrere. L'Amanda no s'havia mogut en tota aquella estona. A ella no li feia por aquell monstre, vull dir, no és que no li fes por. Al cap i a la fi era molt lleig i no s'assemblava a cap criatura que hagués pogut veure als documentals, als llibres o a Internet.

Però, per un instint que habitualment no l'havia enganyat mai, va pressentir que la criatura no era maligna. A l'inrevés, podia quasi llegir una certa tendresa en la seva mirada desviada i els seus membres descoordinats.

Va fer un altre d'aquells sorolls tan estranys però molt més fluixet i també més curt. Com dient «hola». De fet, va alçar un braç com si fes una salutació i... ai, li va caure el braç.

—Ai, mare! T'ha caigut el braç! Espera, a veure si podem arreglar-ho...

La idea d'«arreglar» un braç era estranya, però

també ho era trobar-se aquell animal enmig del carreró per on feia drecera a diari. El monstre va moure la boca del cap sa amb un gest que semblava un somriure i que va deixar entreveure una dentadura enorme, desproporcionada, amb unes quantes dents afilades i d'altres inexistentes.

—Ets una bellesa... —va dir-li mentre agafava el braç de terra.

Va mirar-se l'extremitat i també el monyó que havia deixat i l'hi va col·locar com si fos una nina. Per a la seva sorpresa es va enganxar perfectament i, per demostrar-li que havia funcionat, primer el va moure i tot seguit se li enganxà amb una abraçada que li deixa un regueró de bava a l'espatlla.

—Hans, deixa la nena, no sigues embafós! —va dir algú darrere seu.

El monstre va baixar i va acostar-se ranquejant cap a la veu que sortia d'un home gran amb una gavardina llarga i un accent estranger. Tenia una cicatriu recent a la cara, com d'una urpa d'animal. Era l'home que l'havia perseguit aquells dies.

—Es diu Hans?

—Sí, així és. Espero que no t'hagi espantat.

—No. En realitat m'ha ajudat a desfer-me d'aquells pesats.

—En Hans té una gran intuïció per saber a qui pot espantar i a qui li pot fer gràcia. Avui l'ha encerat una altra vegada, pel que veig.

L'Amanda va assentir i, sense pensar-s'ho molt, li va etzibar:

—Per què m'està perseguint? El vaig veure ahir quan sortia del col·legi i també a l'hora de berenar al carrer de casa.

—Sembla que no se t'escapa res, eh? —va dir amb un somriure forçat—. Bé, diguem-ne que potser podria tenir un treball per a tu.

—Potser? Quin tipus de treball?

—Necessito ajuda a la meva fàbrica i trobo que pots ser la persona més indicada.

—Si vostè no em coneix? Com n'està tan segur?

—Com tu dius, t'he estat seguint. Crec que a la teva família li aniria bé tenir uns ingressos extra i a tu et vindria bé fer alguna cosa després de l'escola que fos més interessant que tenir cura dels teus germans.

—Treballar en una fàbrica no sembla molt interessant.

—T'asseguro que la meva fàbrica sí que ho és.

—Què fabrica vostè?

—Monstres.